

K-28/02.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru, u raspravnom vijeću, u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Stjepan Margić i suci porotnici Perica Kešinović, Krešimir Vitovski i Stana Kolundžija, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u kaznenom predmetu optuženih Zlatana Kulića i dr., zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, a po optužnici ŽDO u Osijeku KT-86/95. od 14. lipnja 1996. godine, a preuzetoj i preciziranoj od strane ŽDO u Vukovaru DO-K-53/99., nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Emila Mitrovskog, branitelja optuženih, odvjetnika Marka Drnasina, odvjetnika Šime Filipovića i odvjetnika Vojislava Ore, a u odsutnosti optuženih Zlatana Kulića, Nikole Teodorovića, Miodraga Simeunovića, Dragoljuba Savičina, Rajka Miloševića, Ranka Šljubure, Drage Vučkovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića, na dan 10. prosinca 2004.godine,

presudio je

- **Opt. ZLATAN KULIĆ**, sin Milutina, rođen 19. siječnja 1960.godine u Novoj Gradiški, ul.Slavča bb., Srbin, drž.RH, bivši policajac, nalazi se u bijegu
- **Opt. NIKOLA TEODOROVIĆ**, sin Koste, rođen 01. siječnja 1952.godine u Velikoj Klisi, općina Đurovac, s posljednjim prebivalištem u Virovitici, ul.Jana Vlašinskog bb., djelatnik, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt.MIODRAG SIMEUNOVIĆ**, sin Mirka, rođen 06. travnja 1960.godine u Crljencima, općina Brstovac, s posljednjim prebivalištem u Pakracu, Kralja Tomislava 45, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ**, sin Nikole, rođen 13. ožujka 1959.godine u Šnjigariću, općina Brestovac, s posljednjim prebivalištem u Šnjigariću br.52, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu

bez žalbi

- **Opt. RANKO ŠLJUBURA**, sin Laze, rođen 10. siječnja 1947.godine u Šušnjari, općina Velika, s posljednjim prebivalištem u Kruševu br.3, općina Velika, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. DRAGO VUČKOVIĆ**, sin Radovana, rođen 07. rujna 1967.godine u Pakracu, s posljednjim prebivalištem u Pakracu, Trg 76 bataljona br.8, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. MIHAJLO MIJATOVIĆ**, sin Dušana, rođen 06. siječnja 1951.godine u Jeminovcu, općina Brestovac, s posljednjim prebivalištem u Požegi, Marka Marulića 9, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. GORAN MIJATOVIĆ**, sin Milana, rođen 06. travnja 1968.godine u Požegi, s posljednjim prebivalištem u Jeminovcu br.27, općina Brestovac, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. RADOJKO RADMILOVIĆ**, sin Ljubomira, rođen 17. svibnja 1974.godine u Požegi, s posljednjim prebivalištem u Jeminovcu br.2, općina Brestovac, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,

krivi su

da su:

nakon okupacije Bapske, sredinom listopada 1991.godine, od strane tzv.JNA i pridruženih paravojnih postrojbi, u razdoblju od 1992.godine do polovice svibnja 1995.godine, u Bapskoj, s većinskim hrvatskim stanovništvom, prihvativši nelegalno uspostavljenu okupacijsku vojnu, policijsku i civilnu vlast, Zlatan Kulić, kao "milicionar" u Bapskoj, Miodrag Simeunović, kao oficir TO, Ranko Šljubura kao predsjednik tzv.MZ Bapska, Radojko Radmilović, Nikola Teodorović, Rajko Milošević, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović i Goran Mijatović, zajedno s osobom po imenu Željko Vučković, kao suradnici nelegalne vlasti, svi obučeni u odore bivše tzv.JNA i naoružani kratkim ili dugim oružjem, postupali protivno čl.3.,27.,33., 51. st.2. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl.4. st.2. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.), nečovječno postupali prema civilnom stanovništvu, pljačkali imovinu, zastrašivali civilno stanovništvo, prisiljavali iste na prinudni rad, te nanosili velike patnje i ugrožavali tjelesni integritet, pa su tako:

Opt.ZLATAN KULIĆ

- kao milicionar u Bapskoj sprovodio mještane na prisilni rad, bio na rampi gdje su radili, prijetio im i čuvao ih
- oduzeo od Boje Duvnjak jedan kombajn, dvoredni berač i dva traktora

Opt. NIKOLA TEODOROVIĆ

- zajedno s Vučkovićem u svibnju 1995.godine u Apševcima tjerao ljude da obavljaju fizičke poslove i naređivao da kopaju rovove i bunkere
- nasilno uselio u kuću Hrvata Pere Kovača

Opt.MIODRAG SIMEUNOVIĆ

- kao osoba zadužena za snabdijevanje, određivao što će se pokupiti po kućama i o tome vodio evidenciju
- sudjelovao s ostalima u protjerivanju Hrvata
- nasilno oduzeo od Šimuna Zovka traktor i prikolicu

Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ

- odveo Josipa Foru u podrum i tukao ga, tako da mu je razbio nos i isti je bio sav modar i krvav po licu,
- napao Julijanu Kovačić nožem, srušio je, i kleknuo na nju, zarezao nožem po vratu i oko vrata, a njenog sina škljocajući oružjem zastrašivao da će ga ubiti
- oduzeo Josipu Zovku traktor i tukao ga rukama
- nasilno uselio u kuću Đuke Tomašića

Opt.RANKO ŠLJUBURA

- kao predsjednik tzv.MZ Bapska u mjesecu svibnju 1995.godine, zajedno s Vučkovićem primorao sve muškarce hrvatske nacionalnosti koji su bili na prinudnom radu u Apševcima da odmah idu u Šid, a istima je rečeno da će njihove žene doći za njima kad potpišu da ostavljaju svu svoju imovinu tzv.krajinskoj vlasti,
- nasilno uselio u kuću Nikice Žeravice

Opt.DRAGO VUČKOVIĆ

- repetirao automatskom puškom prema Mihaelu Tomašiću i prijetio da će ga ubiti
- naoružan upadao u kuće i batinao ljude
- čuvao ljude koji su obavljali fizičke poslove, kopali rovove i bunkere
- pucao ljudima iznad glava

Opt.MIHAILO MIJATOVIĆ

- uselio sa suprugom i sinom u kuću Stjepana i Božice Žeravica, te im rekao da će to biti njegova kuća i vršio pritisak na njih da moraju iseliti, te ih na kraju osobno o dvezao a potom u Šid da bi isti iselili, te istima uzeo 100 komada svinja i namještaj
- iz drugih kuća odvezio stoku i svinje, odnosno poljoprivredni inventar

Opt.GORAN MIJATOVIĆ

- tjerao muškarce iz Bapske na prisilan rad u Lipovac i Nijemce, da kopaju rovove i rade druge poslove bez naknade, te ih tamo čuvao
- kao komandant radne jedinice tjerao mještane Bapske da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, te između Ilače i Šidskih Banovaca, a kuriru zapovjedio da ih tuče ako ne rade

Opt.RADOJKO RADMILOVIĆ

- osobno istjerao iz kuće Andriju Kovačića, u koju je odmah uselio čovjek iz zapadne Slavonije
- zaprijetio Mariji Adamec da ista mora iseliti, da se kupi iz kuće ili će biti pretučena, oduzeo od iste zamrzivač

- nasilno ušao u kuću Marinka Kovačića

Opt.ZLATAN KULIĆ, Opt.RANKO ŠLJUBURA, Opt.GORAN MIJATOVIĆ i Opt.RADOJKO RADMILOVIĆ

- zajedno sa Željkom Vučkovićem, u svibnju 1995.godine učestvovali u protjerivanju iz Bapske na slobodno područje Republike Hrvatske 69 pripadnika hrvatske narodnosti, i to: Filipa Schleinkefera, Stevu Drenovskog, Anu Drenovski, Stjepana Žeravicu, Božicu Žeravica, Iliju Žeravicu, Mihajla Tomašića, Anu Tomašić, Domagoja Tomašića, Anku Tomašić, Maricu Rukovanjski, Ivana Tustonjića, Mariju Tustonjić, Ferdinanda Tustonjića, Ivana Adameca, Mariju Adamec, Ivana Škaricu, Evu Škarica, Tomislava Rumbergera, Lukreciju Rumberger, Josipa Rumbergera, Katarinu Rumberger, Marka Rumbergera, Ivana Rumbergera, Stjepana Zovka, Božicu Zovko, Milenka Zovka, Ljiljanu Zovko, Josipa Zovka, Katicu Mihaljević, Pavu Mihaljevića, Mandu Mandić, Ivicu Mandića, Ivana Krstavca, Nikolu Dasovića, Anu Dasović, Antuna Đurkovića, Mariju Đurković, Josipa Asića, Josipa Bohničku, Anu Kolak, Katicu Jurina, Mariju Tomašek, Vladimira Grlčića, Josipa Grlčića, Anu Grlčić, Božu Duvnjaka, Božicu Duvnjak, Đuru Majačića, Mariju Majačić, Moniku Majačić, Adama Majačića, Vladu Đuđara, Mariju Drenovski, Josipa Janega, Mariju Vučemilović-Franjić, Mihajla Rukavinu, Josipa Drenovskog, Mariju Drenovski, Evicu Suknović, Stjepana Suknovića, Marijana Roru, Anu Rora, Simu Cvitkovića, Marka Cvitkovića, Mariju Suknović, Franju Suknovića, Anu Grlčić, Marijana Grlčića, a zatim u njihove kuće uselili pripadnike srpske narodnosti,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije prema civilima, primjenjivali mjere zastrašivanja i terora, nečovječno postupali s njima, prinuđavali ih na prinudni rad, pljačkali imovinu stanovništva, nanosili stanovništvu velike patnje i ozljede zdravlja, provodili raseljavanje i preseljavanje stanovništva,

te su time naprijed navedeni optuženici počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl.120. st.1. OKZRH,

zbog naprijed iznijetog, a sukladno čl.4.,31.,37., 38. i 39. st.1.t.1. OKZRH,

osuđuju se

Opt.ZLATAN KULIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine

Opt. NIKOLA TEODOROVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.MIODRAG SIMEUNOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci

Opt.RANKO ŠLJUBURA na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt. DRAGO VUČKOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godina

Opt. MIHAJLO MIJATOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.GORAN MIJATOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.RADOJKO RADMILOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine.

Sukladno čl.122. st.4. u svezi sa st.1. ZKP-a optuženi Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Rajko Milošević, Ranko Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović se oslobađaju obveze da nadoknade troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Nasuprot tome, na temelju čl.353. t.3. Zakona o kaznenom postupku,

Prema :

Opt. DRAGOLJUBU SAVIČINU, sin Petra, rođen 27. rujna 1939.godine u Adaševcima, općina Šid, AP Vojvodina, s posljednjim prebivalištem u Bapskoj, Srijemska 7, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,

optužba se odbija

da je

u razdoblju od 1992.godine do svibnja 1995.godine u Bapskoj, s većinskim hrvatskim stanovništvom, nakon okupacije sela od strane tzv.JNA i pridruženih paravojnih postrojbi tijekom listopada 1991.godine, prihvativši nelegalno uspostavljenu okupacijsku vojnu, policijsku i civilnu vlast, kao učitelj u selu, kao suradnik nelegalne vlasti, obučen u odoru bivše tzv.JNA i naoružan kratkim ili dugim oružjem, u cilju raseljavanja, nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, pljačkao imovinu, zastrašivao, samovoljno uništio imovinu, nanosio velike patnje tjelesnog integriteta i prisiljavao na prinudni rad, postupao protivno čl.3.,27., 33., 51. st.2. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine i čl.4. st.2. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.), da bi radi ostvarenja gore navedenih ciljeva osobno učinio sljedeće:

- kao učitelj u Bapskoj prokazivao Hrvate, prijetio im i govorio da tu nemaju mjesta za život, posljedica čega je bilo pretresanje kuća, batinjanje i oduzimanje imovine
- bio stalno s okr.Željkom Vučkovićem i drugima u Nijemcima i Apševcima, gdje su ljudi prisilno radili, te ih prinuđivao na rad
- otuđio namještaj iz kuće Viktora Rukavine i Petra Tomašića
- sačinio spisak ljudi koje treba protjerati iz Bapske i osobno sudjelovao u njihovom iseljenju i protjerivanju
- sudjelovao u dodjeli kuća doseljenim Srbima
- zajedno s okrivljenim Zlatanom Kulićem, okr.Nikolom Teodorovićem, okr.Miodragom Simeunovićem, okr.Rajkom Miloševićem, okr.Rankom Šljuburom, okr.Dragom Vučkovićem, okr.Mihajlom-Milanom Mijatovićem, okr. Goranom Mijatovićem, okr.Radojkom Radmilovićem i sa Željkom Vučkovićem, u svibnju 1995.godine naprijed navedenim pojedinačnim radnjama, kako osobno tako i s drugima, uz zajedničku prijetnju smrću protjerao iz Bapske, iz njihovih domova, na slobodno područje Republike Hrvatske preostalih 69 pripadnika hrvatske narodnosti, i to: Filipa Schleinkefera, Stevu Drenovskog, Anu Drenovski, Stjepana Žeravicu, Božicu Žeravica, Iliju Žeravicu, Mihajla Tomašića, Anu Tomašić, Domagoja

Tomašića, Anku Tomašić, Maricu Rukovanjski, Ivana Tustonjića, Mariju Tustonjić, Ferdinanda Tustonjića, Ivana Adameca, Mariju Adamec, Ivana Škaricu, Evu Škarica, Tomislava Rumbergera, Lukreciju Rumberger, Josipa Rumbergera, Katarinu Rumberger, Marka Rumbergera, Ivana Rumbergera, Stjepana Zovka, Božicu Zovko, Milenka Zovka, Ljiljanu Zovko, Josipa Zovka, Katicu Mihaljević, Pavu Mihaljevića, Mandu Mandić, Ivicu Mandića, Ivana Krstavca, Nikolu Dasovića, Anu Dasović, Antuna Đurkovića, Mariju Đurković, Josipa Asića, Josipa Bohničku, Anu Kolak, Katicu Jurina, Mariju Tomašek, Vladimira Grljičića, Josipa Grljičića, Anu Grljičić, Božu Duvnjaka, Božicu Duvnjak, Đuru Majačića, Mariju Majačić, Moniku Majačić, Adama Majačića, Vladu Đuđara, Mariju Drenovski, Josipa Janega, Mariju Vučemilović-Franjić, Mihajla Rukavinu, Josipa Drenovskog, Mariju Drenovski, Evicu Suknović, Stjepana Suknovića, Marijana Roru, Anu Rora, Simu Cvitkovića, Marka Cvitkovića, Mariju Suknović, Franju Suknovića, Anu Grljičić, Marijana Grljičića, a zatim u njihove kuće uselili pripadnike srpske narodnosti,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije prema civilima primjenjivao mjere zastrašivanja i terora, nečovječno postupao s njima, prinuđavao ih na prinudni rad i na služenje u oružanim snagama neprijateljske sile, pljačkao i uništavao imovinu stanovništva, nanosio stanovništvu velike patnje i ozljede zdravlja, vršio protuzakonita zatvaranja, provodio raseljavanje i preseljavanje stanovništva,

pa da bi time počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva opisano i kažnjivo u čl.120. st.1. OKZRH-a.

Sukladno čl.123. st.1. Zakona o kaznenom postupku oslobađa se obveze da nadoknadi troškove kaznenog postupka, te isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku je optužnicom KT-86/95. od 14. lipnja 1996. godine optužilo Željka Vučkovića, Zlatana Kulića, Nikolu Teodorovića, Miodraga Simeunovića, Dragoljuba Savičina, Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Dragu Vučkovića, Predraga Simeunovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića za izvršenje krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid, opisano i kažnjivo u članku 119. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH).

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO u Vukovaru), preuzelo je navedenu optužnicu pod brojem DO-K-53/99.

Nakon što je Vrhovni sud Republike Hrvatske, riješenjem K ž-97/02. od 12. lipnja 2002.godine, prihvaćajući žalbu optuženih ukinuo presudu ovog suda K-42/99. od 16.03.2001.godine, ŽDO u Vukovaru je preciziralo optužnicu podneskom od 16. srpnja 2002.godine, a zatim od 25. listopada 2004.godine (list spisa 305). Valja ukazati da je rješenjem ovog suda na glavnoj raspravi od 25. listopada 2004.godine razdvojen postupak u odnosu na optuženog Željka Vučkovića, a u odnosu na sve druge optuženike.

U svom govoru (završnoj riječi) zamjenik ŽDO u Vukovaru ostao je u cijelosti kod precizirane optužnice od 25. listopada 2004.godine i predložio da se optuženici, osim Dragoljuba Savičina (u odnosu na kojeg je odustao od optužbe), oglase krivima i kazne po zakonu.

Optuženima je suđeno u odsutnosti na temelju rješenja Županijskog suda u Osijeku broj Kv-152/96., od 23. kolovoza 1996. godine.

Optuženi su tijekom cijelog postupka bili nedostupni, tako da optuženi nisu dali svoju obranu tijekom postupka.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci : Mihael Tomašić, Domagoj Tomašić, Franjo Suknović, Stjepan Žeravica, Andrija Kovačić, Marija Adamec, Ivan Adamec, Antun Đurković, Josip Zovko, Ivica Mandić, Boja Duvnjak, Josip Asić, Tomislav Rumberger, Josip Foro, Zovko Šimun, Božica Žeravica, Ana Kolak, Vojin Jarić, Milivoj Čelebić, Štefan Knebl, Ivan Duvnjak, Marko Kuveždić, Stjepan Šomoljanski, Jozo Kolak, Ante Bakula, Franjo Janić, Josip Božinović, te pročitani dopis Vlade Republike Hrvatske, Ured za prognanike (list spisa 32-34), izvršen uvid u fotografiju Nikole Teodorovića, sina Koste, rođen 01. siječnja 1952. godine u Velikoj Klisi, općina Đulovac (list spisa 186), pročitana priznanica od 03.05.1995. godine (list spisa 194), pročitana priznanica od 25.04.1995. godine (list spisa 195), pročitani dopis Državnog zavoda za statistiku od 08. veljače 2001. godine o popisu stanovništva Bapske 1991. godine (list spisa 204-206), pročitani podaci iz KE okrivljenog Zlatana Kulića od 11.02.1997. godine (list spisa 124), pročitani podaci iz KE za Miodraga Simeunovića, Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Dragu Vučkovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića od 11.02.1997. godine (list spisa 125), te podaci iz KE za Dragoljuba Savičina od 13. veljače 1997. godine (list spisa 127) i pročitani podaci za okrivljenog Nikolu Teodorovića iz KE od 26.02.1997. godine (list spisa 145).

Svjedok Mihael Tomašić iskazuje da je od rođenja živio u Bapskoj, a 1991. godine je živio s majkom Ankom, suprugom i sinom Domagojem.

Negdje u kolovozu 1991. godine selo je okupirala bivša JNA. Odmah sljedeći dan pojavili su se i pojedini "četnici" koji su se pridružili vojsci. Istakao je da sve vrijeme okupacije sela, dok nisu bili protjerani, nisu se mogli kretati noću niti u okolna mjesta. Propusnicu su morali tražiti i za obavljanje radova u polju. Često su bila noćna pretresanja i krađa imovine.

Naglasio je da su Vučković Željko i Nikola Teodorović bili glavni.

Za Zlatana Kulića zna da ih je sprovodio na prisilan rad, često vrijeđao i čuvao dok su bili na prisilnom radu.

Rajko Milošević je inače uselio u kuću njegovog brata Đuke.

Za Dragu Vučkovića je naglasio da mu je uperio pušku u glavu i da ga je htio ubiti iz čista mira.

Goran Mijatović ih je također čuvao i tjerao na prisilni rad. Mjesec dana je morao raditi teške fizičke poslove.

Vidio je kada je Rajko Milošević odveo u podrum Josipa Foru i tukao ga da mu je razbio nos i da je isti bio sav krvav i modar po licu.

Kada su protjerani, onda su on i mama išli pješke, a supruga je drugim putem stigla do Šida, a sin je stigao traktorom. Bili su iz Šida otjerani u Morović, zatim u šumu kod Bujanj potoka i kasnije su razmijenjeni, tj. prebačeni preko Mađarske u slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Domagoj Tomašić iskazuje da je njihovo selo bilo okupirano 1991. godine i da je odmah, neposredno prije te okupacije, više od polovine mještana pobjeglo s ono malo stvari koje su mogli uzeti. Za okrivljene navodi da su svi došli početkom 1992. godine i da su formirali vlast, a za Željka Vučkovića naglašava da je bio jedan od lokalnih zapovjednika i da je zabranjivao kretanje, a provodio je upadanje u stanove, vršio prijetnje, pa čak i batinjanje. Za Zlatana Kulića navodi da je bio policajac. Miodrag Simeunović i Nikola Teodorović su također bili oficiri, izdavali su zapovijedi i zlostavljali Hrvate. Za Rajka Miloševića naglašava da nije imao neki

čin, ali je bio veliki "četnik" koji je posebno prijetio Hrvatima, upadao u kuće i krao stvari. Za Ranka Šljuburu je naglasio da je jedno vrijeme bio "predsjednik Srpske mesne zajednice u Bapskoj". Drago Vučković je njegovom ocu prijetio da će ga ubiti i njegovog oca je spasio jedan drugi "deda Srbin", koji je odgurnuo pušku koja je bila uperena u njegovog oca. Drago Vučković je inače bio stalno pijan i onda je prijetio, upadao u kuće. Za Radojka Radmilovića je naglasio da je bio u četničkoj omladinskoj organizaciji, stalno je govorio da Hrvate sve treba pobiti i raseliti.

Njega su primorali da ide u vojsku, i to prvo u Sombor, a zatim u Jankovce, i tu je vojsku doživio kao neprijateljsku. Morao je ići, jer ne zna što bi bilo s njim i njegovim roditeljima da nije išao.

Onaj dan kada će i preostali mještani Bapske biti protjerani, traktorom je pobjegao u Šid, i isti je ostavio u Šidu jer jednostavno je spasio živu glavu. Zajedno s drugima bio je prvo u Moroviću, a zatim u šumi kod Bubanjskog potoka. Tu je bilo njih 80-tak Hrvata i kasnije su preko Hrvatskog veleposlanstva dobili dozvolu da dođu na slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Franjo Suknović iskazuje kako je prvo u Bapsku ušla šidska vojska, a oko Božića 1991. godine su došli optuženici i tada je šidska vojska istima predala vlast. Za vrijeme vladavine optuženika iz sela se nigdje nije moglo ići bez potvrde. Osobno je 1993. godine bio na prisilnom radu u Nijemcima. Radio je fizičke poslove, morao kopati, sjeći grane i raditi za njih. 1995. godine, neposredno prije nego što će biti protjeran, ponovno je sa 10-15 ljudi iz Bapske bio prinudno odveden u Apševce. Iz Apševaca je praktično i protjeran, a da se nije mogao vratiti u Bapsku. Tu osim teških fizičkih poslova morao je kopati i rovove za potrebe njihove vojske. Tri puta je vođen s drugim mještanima Bapske da obavlja fizičke radove, za koje mu ništa nije plaćeno.

Ukazao je kako je Zlatan Kulić bio "milicajac", te je išao u pretrese stanova Hrvata i vršio prijetnje Hrvatima. Nikola Teodorović je bio vojni oficir koji je ulazio u kuće i pljačkao. Miodrag Simeunović je čak vodio i neke evidencije i bio je jedan od glavnih organizatora. Ranko Šljubura je jedno vrijeme bio predsjednik njihove mjesne zajednice u Bapskoj. Drago Vučković je pripadao Šešeljevim radikalima i isticao se okrutnošću prema Hrvatima. Za Mihajla Mijatovića je naglasio da je 1992. godine okupirao kuću Stjepana Žeravice. Za Radojka Radmilovića naglasio je da je bio balavac i da je ušao u kuću preko puta njega, te da je išao po kućama Hrvata, prijetio.

Njega osobno su faktički protjerali iz Apševaca za Šid, i to na način da su došli Željko Vučković i Ranko Šljubura i rekli da odmah moraju ići za Šid, a da će tamo doći i njihove žene. Žena mu je rekla da su ovi vlastodršci, da moraju primiti Srbe, a njih su protjerali i zaista je i žena došla u Šid, a zatim su zajedno bili u Moroviću, pa kod Beograda i onda su prebačeni na slobodni dio Hrvatske.

Valja ukazati da je sa sigurnošću ukazao da optuženi Željko Vučković nije onaj Željko Vučković za koga je govorio da je bio u Bapskoj, te da optuženi Vučković (prije razdvajanja postupka) sigurno nije osoba koja ih je sprovala iz Apševaca u Šid). Prilikom prepoznavanja putem fotografija prepoznao je sa sigurnošću Zlatana Kulića, kao milicionara, Mihajla Mijatovića, Ranka Šljuburu i Milana Mijatovića.

Svjedok Stjepan Žeravica iskazuje da je sa suprugom ostao živjeti u Bapskoj i tako dočekao "četničku okupaciju" 16. listopada 1991. godine. Za vrijeme vladavine optuženika nije se nigdje moglo ići ako se od njih ne dobije potvrda. Morala se tražiti propusnica kada se išlo na njivu, a kamoli kada se trebalo ići u Šid. U selu se nisu smjeli kretati u grupi. Odmah na početku od njega je oduzeto 100 uhranjenih svinja, a 1995. godine kada ga je protjerao Mihajlo Mijatović i njegov otac Dušan, ponovo su mu uzeli oko 100 bravaca, sve strojeve, sav namještaj, i to vrijednosti oko 300.000,00 DEM. Oni nisu ništa dali ni drugim Srbima, već su sve uzeli za sebe i napravili ogromnu kuću u Temerinu.

Više puta je bio prisiljavan da ide u Lipovac, Nijemce, a jednom i u Apševce, da obavlja teške fizičke poslove. On osobno je bio 1993. godine na prisilnom radu u Nijemcima. Morao je kopati rovove, sjeći grane. 1995. godine, neposredno prije nego što će biti protjeran, ponovo je s 10-15 ljudi bio pinudno odveden u Apševce. Tu je također radio teške fizičke poslove i morao je kopati rovove za potrebe njihove vojske.

Za Zlatana Kulića je naglasio da je bio u odori policajca. Rajko Milošević je bio izvršilac onog što oficiri kažu i on je tukao gdje je koga stigao. Drago Vučković je bio stalno pijan i on je također bio izvršilac. Mihajlo Mijatović je još 1992. godine uselio u njegovu kuću, a 1995. godine iz Lipovca ga je odveo u kuću da se spakira i zatim ga osobno iselio iz Bapske. Goran Mijatović je inače muškarce iz Bapske tjerao u logor u Lipovcu i Nijemcima i prisiljavao ih na radove, kao što su kopanje rovova i slično.

Posebno je naglasio da je protjerivanje vršeno na način da prvo protjeraju one iz boljih kuća, i to tako redom, na način da kada dođu novi Srbi, istjeraju one Hrvate koji su još preostali i sve tako dok nije protjerano i zadnjih 70-tak Hrvata koji su bili u Moroviću i kasnije u šumi kod Bujanj potoka. Nakon njihovog protjerivanja ostalo je najviše 10-tak Hrvata, onih najstarijih, koji jednostavno nisu mogli uopće ići.

Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao Mijatović Mihajla.

Svjedok Andrija Kovačić iskazuje da su optuženici negdje oko Božica 1991. godine došli i odmah preuzeli vlast od vojske. Sjeća se da su visoki oficiri u TO bili Željko Vučković, Goran Mijatović, Nikola Teodorović i jedan koji je poginuo.

Odmah po formiranju njihove vlasti Hrvati koji su ostali morali su staviti u prozore "peškire" i na taj način se raspoznavalo koja je kuća prazna, a u kojoj su ostali još Hrvati. Bacali su im bombe, pucali po prozorima, krovu, upadali u kuću, vršili premetačine, zlostavljali fizički i psihički. Nisu se smjeli kretati, a za izlazak izvan sela, morali su tražiti propusnicu. Taj teror je sustavno provođen sve do 1995. godine kada su i njih zadnjih 80-tak protjerali prvo u Šid, zatim u Morović i kasnije kod Beograda i na kraju su došli na slobodni dio Hrvatske.

Za Vučković Željka je naglasio da je bio vojni zapovjednik, a za Zlatana Kulića da je bio "milicajac" i zamjenik komandira milicije. Nikolu Teodorovića je opisao i prepoznao na slici i on je imao neki četnički čin i držao je tgovinu gdje su se okupljali četnici. Miodrag Simeunović je inače zajedno sa Teodorovićem i Vučkovićem formirao prvu mjesnu zajednicu. Rajko Milošević je bio pijanica i osoba koja se isticala zlodjelima. Njegovu snahu Julijanu Kovačić je napao nožem, srušio, kleknuo na nju, zarezao je nožem po vratu i ona uplašena je morala napustiti kuću. Također, njenog sina bolesnog na živce, plašio je i škljocao mu je pištoljem pored glave i prijetio da će ga ubiti. Ranko Šljubura je bio zadnji predsjednik Mjesne zajednice u Bapskoj i u početku se nije isticao niti dolazio u sukob s Hrvatima, ali je na kraju vodio poslove raseljavanja i rukovodio ulaženjem Srba u hrvatske kuće. Kada je morao otići iz Bapske, morao je odnijeti "legetimaciju" i tad je sreo Ranka Šljuburu i istom rekao: "Vidi što sam dočekao da moram ići iz svoje kuće samo s vrećicom", a Ranko mu je pružio ruku i poželio da se snađe u Hrvatskoj i naglasio: "Sve znam". Drago Vučković je bio pijanac koji je upadao noću u kuće i prijetio. Naglasio je da je njega osobno iz Bapske istjerao Radojica ili Radojko, koji je došao s još jednim četnikom, kao i sa osobom po imenu Simo i isti su mu naredili da mora odmah napustiti Bapsku, te mu je osobno Radojica ili Radojko rekao da ništa ne smije nositi. Za pol sata u njegovu kuću se već uselio Nikola Grahovac.

Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao Nikolu Teodorovića, Šljubura Ranka, Kulić Zlatana, Mijatović Milana, a također s velikom vjerojatnošću je ukazao da je Radmilović Radojko osoba koja ga je osobno istjerala iz Bapske, kao i na činjenicu da je Milošević Rajko osoba koja je maltretirala, tukla i zarezala nožem njegovu snahu Julijanu Kovačić i njenog sina.

Svjedok Marija Adamec iskazuje da su ona i suprug zajedno s drugima protjerani 1995. godine. Inače, od okupacije i formiranja vlasti okrivljenika Hrvati su morali stavljati bijele krpe na kuće i nisu smjeli zaključavati kuću. Nigdje se nije moglo kretati bez propusnica, vršene su premetačine po kućama, a iz njihove kuće su odnijeli dva prekrupača, dva cirkulara, komplet sobu namještaja i mnogo drugih sličnih stvari.

Ne zna konkretna imena jer je starija, ali se sjeća da je Radojko Radmilović osobno došao i prijetio joj oružjem i naredio da mora napustiti kuću. Od straha je sljedeći dan zajedno sa suprugom i napustila kuću, a inače Radojko Radmilović joj je, prije nego što će je protjerati, odnio zamrzivač.

Svjedok Ivan Adamec iskazuje da je on bio teško pokretan i da praktično nakon okupacije sela nije ni izlazio iz kuće, osim kada je po zapovijedi morao ići u centar sela na postrojavanje. Sjeća se da su tada govorili da je Vučković komandant, a inače ne zna ništa konkretno jer se nije kretao po selu. Međutim, zna da su morali stavljati bijele krpe na ulazna vrata, da su u njegovu kuću dolazili i odnosili vrednije pokretne stvari. Njega su zajedno sa suprugom protjerali 1995. godine.

Svjedok Antun Đurković iskazuje da se kao stariji čovjek nije kretao po selu i da se sjeća da je selo okupirano i da su došli iz zapadne Slavonije i formirali vlast. Na kuće su morali stavljati bijele krpe i nigdje se nisu smjeli kretati. Njega su pustili i nije morao ići na prisilne radove jer je bio star i bolestan. Zna da je Željko Vučković bio komandant.

U svibnju 1995. godine kada su ih istjerali iz kuće, došlo je 5-6 naoružanih i morao je odmah napustiti svoju kuću. Bio je prvo u Šidu, zatim u Moroviću i kasnije nekoliko dana kod Beograda, ali kako je imao papire, prije drugih je preko Mađarske došao u Hrvatsku.

Svjedok Josip Zovko iskazuje da su 13. svibnja 1995. godine njegovi roditelji protjerani iz Bapske, a da je on u to vrijeme bio u Apševcima na prinudnom radu.

Za Željka Vučkovića je naglasio da ih je osobno tjerao da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića. U Apševce odveli su ga Željko Vučković i Goran Mijatović. Goran Mijatović je pokazivao što moraju raditi. Tad kada će biti protjeran u Apševce, komandant TO je bio Goran Mijatović. Dobro se sjeća da je sjedište teritorijalne obrane bilo u katoličkoj crkvi jer njega su natjerali da vari ogradu oko crkve. Rajko Milošević ga je u petom mjesecu 1995. godine kada je pobjegao iz Apševaca i došao u Bapsku, tukao i oduzeo mu traktor. Ranko Šljubura je u 1995. godini bio predsjednik sela. Drago Vučković ga je tjerao i prisilio da mu popravlja traktor. Goran Mijatović je bio komandant radne jedinice i tjerao je Hrvate da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, kao i iznad Ilača i Šidskih Banovaca. Rajko Radmilović mu je psovao majku ustašku. Zlatan Kulić je bio policajac i protjerivao je ljude iz Bapske. Faktički je dan prije nego što će iz Morovića biti prebačeni u Beograd bio doveden u Morović, a prije toga je bio na Principovcu gdje ga je tukla srpska policija. Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Nikolu Teodorovića, Zlatana Kulića i Gorana Mijatovića.

Svjedok Ivica Mandić iskazuje da su njega zajedno s majkom protjerali iz kuće 18.05.1995. godine. Njega je konkretno protjerao Željko Vučković, dok je bio na prisilnom radu u Apševcima. Naglasio je da su Hrvati protjerani a da su u njihove kuće useljavani Srbi. U zadnje vrijeme pred protjerivanje komandant bataljona je bio Goran Mijatović. Njega i majku su jednom prilikom pretukle maskirne osobe, i to da su ih gazili dok su ležali na podu, a prije toga su ih nogama na kojima su bile vojničke čizme tukli po rebrima. Navedenom prilikom odnijeli su jednu svinju i 50 DEM.

Svjedok Boja Duvnjak iskazuje da je ona živjela sa suprugom koji je bio bolestan i koji uopće nije izlazio iz kuće. Ona je iz kuće izlazila samo radi nabavke najnužnijih i najneophodnijih stvari. U jesen 1991. godine okupirano je njihovo selo i počelo je njihovo stradavanje. Iz njihove kuće su otjerali 126 bravaca, 18 junadi. Bilo im je zabranjeno izlaženje, okupljanje, bile su stalne premetačine. Za Vučković Željka je naglasila da je bio jedan od glavnih vojnih i civilnih rukovodilaca koji je zlostavaljo sve Hrvate. Zlatan Kulić ju je u njihovom dvorištu bez ikakvog razloga tukao i šamarao, a otjerao je njihov kombajn, dvoredni berač, oba traktora. Nikola Teodorović je istjerao Peru Kovačića i u njegovoj kući držao trgovinu. Ranko Šljubura je nasilno uselio u kuću Nikice Žeravice.

Svjedok Josip Asić iskazuje da su 1991. godine kada je opkoljeno selo Bapska, prvo iz Bapske otišli oni koji su branili Bapsku i oni koji su bili u HDZ-u. Oni koji su ostali morali su staviti na ulaznu kapiju jedno koplje s nekom bijelom krpom i to je bio znak da u toj kući još uvijek živi domaćin Hrvat. Protjerivanje Hrvata i ostalog nesrpskog pučanstva permanentno se provodilo, jer ih je 1995. godine možda ostalo još 90-tak.

Naglasio je, da od 1992. godine pa sve dok nisu protjerani iz Bapske, vladalo je nasilje, a da je njegov sin Alojzije morao služiti njihovu vojsku. Kod njega osobno su vršili premetačinu 7-8 puta i pokupili su ono najvrednije, a prvenstveno zlato i novac. Inače, dobili su jedan zeleni karton na kojem je bilo upisano ime, prezime i broj. Dugo vremena nije shvatio što to znači, ali na kraju je shvatio; u slučaju kada te prozovu i ako kažeš ime i prezime onda ideš na prinudni rad u selu, a ako kažeš broj, puste te kući. Naglasio je da su zelene kartone dobili svi Hrvati, Slovaci i Nijemci.

03.05.1995. godine dobio je naredbu da 5 ljudi odveze u Apševce. Kada je stigao u Apševce, morao se javiti Željku Vučkoviću. Tada je ostao s drugima u Apševcima i jedno 14 dana je radio fizičke poslove po naređenju, a dobro se sjeća da je dva dana i tri noći kopao rovove. Četrnaesti dan su svi otjerani u Šid. Njegov je sin, inače, kada se otvorio autoput, pobjegao u Hrvatsku. Za Željka Vučkovića je istakao da je bio njihov komandant, a za Zlatana Kulića da je bio u njihovoj miliciji. Zna da je Rajko, a misli da je prezime Milošević, najviše tukao, a to je radio po naređenju Željka Vučkovića. Taj Rajko je tukao posebno ako je nekoga trebalo istjerati, a taj nije odlazio pored verbalnih prijetnji. Za Dragu Vučkovića naglasio je da ga isti nije tukao, ali ga je najmanje tri puta zaustavio, te mu prijetio i govorio riječi: "Marš iz Hrvatske, to nije tvoje mjesto!" a jednom je došao i u njegovu kuću te govorio da se sklanjaju iz njihove kuće i idu u Hrvatsku, misleći na dio Hrvatske koji nije bio okupiran. Ukazao je da je bio primoran da ruši križeve zajedno s Kuveždić Markom i Bohnička Josipom, ali je prilikom prepoznavanja kao osobu koja je odnijela križeve prepoznao Mijatović Milana, sin Mihajla, rođen 11.04. 1937.godine.

Svjedok Tomislav Rumberger iskazuje da je u Bapskoj živio sa suprugom i četvero djece, koji su 1991. godine bili od 2 do 8 godina.

Više puta je morao ići na prinudan rad, kopao je rovove, bunkere i radio druge fizičke poslove. Nitko ga osobno nije tukao, ali zna da su Hrvati sve vrijeme morali odlaziti, a da su dolazili Srbi negdje iz zapadne Slavonije. Zna da su ti Srbi organizirali svoju vlast, ali njega nije ništa interesiralo, tako da ne zna njihova imena, jedino zna da je početkom mjeseca svibnja 1995. godine bio primoran da ode u Apševce. Tu u Apševcima morao je obavljati fizičke poslove, kopao je bunkere i rovove. U Apševcima su komadanti, zapovjednici, bili Željko Vučković i Nikola Teodorović, i isti su naređivali što se mora raditi. Prilikom prepoznavanja putem fotografija prepoznao je optuženog Nikolu Teodorovića kao osobu koja ga je tjerala da obavlja fizičke poslove, kopa bunkere i rovove, dok je za optuženog Željka Vučkovića rekao da to nije taj Željko Vučković koji ga je tjerao raditi, tj. da kopa bunkere i rovove, kao i Nikola Teodorović.

Tu iz Apševaca mu je bilo naređeno da pješke mora otići za Šid. U Šidu je bio jedan dan, kasnije dva tjedna u Moroviću, i oko pet tjedana kod Beograda, i onda je prebačen na slobodni dio Republike Hrvatske.

Osobno je gledao samo da zaštiti svoju obitelj, da se skloni, tako da je izbjegavao da uopće zna što se događa u selu.

Svjedok Josip Foro navodi da je od rođenja živio u Bapskoj, te da je 20-tak godina prije 1991. godine stalno bio na rukovodećim mjestima, predsjednik mjesne zajednice, predsjednik mirovnog vijeća, član skupštine.

Zna da, od kada je Bapska pala pa do 1995. godine, protjerivani su Hrvati, a da su novopridošli Srbi ulazili u kuće. U njegovu kuću nisu ušli, ali samo iz razloga jer je on ispod kreveta, na brave i po kući, od svinja, iz kanala namazao, tako da je strašno smrdilo i da su svi bježali. 02.05.1995. godine je slavio Dan vatrogasaca, a netko je to prijavio tadašnjim vlastima. Za jedno osam dana kada se morao prijaviti u općinu, i kada je nešto komentirao, tada je Željko Vučković rekao njemu: "Ti si taj što slaviš 02. Maj", i zatim naredio da ode u podrum kuće gdje je živio ranije svećenik. Tu u svećenikovu kuću došli su Željko Vučković i Rajko Milošević, imali su automat i pištolj i tada ga je Rajko Milošević udario tri, četiri puta po glavi, s tim da je imao nešto u rukama i glava mu je bila puknuta na 3-4 mjesta i krv je samo loptala. Dopustili su mu da se opere, a zatim ga je Rajko Milošević nastavio tući pesnicom u glavu, a on je nakon trećeg udarca ponovo pao na pod. Taj cijeli dan su ga praktično tukli, s tim da ga je stalno tukao i Rajko Milošević. Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao optuženog Rajka Miloševića kao osobu koja ga je tukla, dok je za optuženog Željka Vučkovića rekao da to nije onaj Željko Vučković koji je bio glavni u selu. 17. ili 18.05. je s drugim mještanima Bapske protjeran, a tada su mu uzeli sve novce. Tog puta, kada će ga istjerati, nepoznata dvojica su ga isto tukla kundakom puške u stomak.

Svjedok Šimun Zovko iskazuje da je pod granatama otišao u Ilok, ali se vratio u Bapsku jer je imao sina u vojsci u Subotici. Tri-četiri tjedna nakon okupacije sela došli su Srbi od Požege, Bjelovara i Virovitice i oni su preuzeli vlast. Željko Vučković je u početku bio komandant, a Zlatan Kulić komandir milicije. Sjeća se i Nikole Teodorovića koji je bio glavni u njihovom tzv. "štabu". Miodrag Simeunović je naredio da mora dati traktor i prikolicu, i on je po naređenju i dao traktor i prikolicu. Rajko Milošević je bio glavni batinaš. Drago Vučković je bio stalno pijan i jednom prilikom malo da nije pobio njih 14-15 kada je pucao iznad njihovih glava, a to je bilo u dvorištu tzv. općine, a kada su oni morali dotjerati traktore radi nekih radova.

Samo je jednom bio na prisilnom radu 1993. godine, ali iz razloga jer je otprije bolovao od astme i ima veliki bruh, pa nije bio sposoban za teže fizičke radove. Te 1993. godine bio je 12 dana na prisilnom radu i 12-ti dan je pušten kada su vidjeli koliko je bolestan, a on je tražio da ga radije ubiju nego da ostane dalje. Tom prilikom Željko Vučković je bio komandant. Ako su trebali ići izvan mjesta, morali su ići po potvrdu. 17.05.1995. godine je došao Đorđe Arambašić i rekao da njemu treba samo njihova kuća, te je onda njega i suprugu odvezao na mađarsku granicu, a zatim su stigli u Đakovo kod šogorice. Sin mu je inače 1992. godine preko SRJ otišao u Njemačku, a zatim u Zagreb.

Svjedok Božica Žeravica iskazuje da je, u biti, na selu glavni muškarac i da je njen suprug svjedočio. Ona je samo naglasila da je njen suprug bio u Lipovcu, a tog 17.05.1995. godine je Mihajlo Mijatović rekao da ona i suprug moraju iseliti jer će ih oboje ubiti i baciti iza njihovog groblja. Taj Mihajlo Mijatović je inače davno prije toga okupirao njihovu kuću. Mihajlo Mijatović je 18.05.1995. godine otišao po njenog supruga, dovezao ga i oni su samo spakirali stvari i napustili sve. Tad je inače došao Mihajlov otac Dušan i doveo je Rajka Miloševića koji je bio najveći krvnik i koji je došao da ih tuče i koji bi ih prebio da nisu odmah otišli i sve ostavili.

Svjedok Ana Kolak iskazuje da je u vrijeme okupacije Bapske živjela sa sinom Josipom i majkom Marijom Tomašek koja je imala 80 godina. Njoj su inače odmah uzeli 190 svinja koje je hranila. I kasnije su dolazili u njezinu kuću i pljačkali, ali ona ne zna njihova imena, osim da je jedan bio policajac Zlatan.

Treći put su došli u sobu 05. siječnja 1995. godine, i to njih 20-tak, jedan s maskom na licu je uperio pušku u njih i naredio da sjednu na kauč. Taj je čuškao njezinu mamu i udario je nju, da je odmah pala na pod. U kući su bili od 21,30 pa do 03,30 sati. Taj s maskom je odveo nju u drugu sobu, tukao je po cijelom tijelu da je bila sva plava, a zatim nasilu skinuo i silovao. Drugi koji je bio u marami ostao je s mamom i silovao istu, a zatim su se zamijenili. Mami je sav pupak bio razderan i onda joj je stavljala neki prašak. Sljedeći dan kada je išla u trgovinu, čula je kako pričaju da su nju i mamu od 80 godina silovali Dragan Marić i Nenad Krajinović. Za taj događaj je dolazila na sud, ali kada je drugi put došla, ti su bili pušteni iz pritvora.

Svjedok Vojin Jarić iskazuje da zna da je 1991. godine u Bapsku ušla neka vojska, ali ne zna uopće kakva. Zna da su Hrvati otišli iz Bapske, s tim da naglašava, valjda su morali. U njegovoj ulici 1995. godine nije ostao ni jedan Hrvat, ali ne zna kako je bilo u ostalim dijelovima mjesta. Zna da su vlast držali oni koji su došli, ali ne zna odakle su ni tko su.

Svjedok Milivoj Čelebić iskazuje kako je njih pravoslavaca bilo 6-7 kuća, a ostalo većinom Hrvati, možda neki Slovak ili Mađar. Zna da je 1991. godine prvo ušla vojska, a kasnije je osnovana TO, a bila je i stanica milicije u Bapskoj. Naglašava da su u dva-tri navrata Hrvati iseljavani i poslije 1995. godine nije ostalo možda 10-tak kuća, inače sve je iseljeno.

Poznato mu je da je njih 10-tak bilo u komandi TO, s tim što on zna da su bili Željko Vučković, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, a predsjednik sela je bio Ranko Šljubura. U vlasti nitko nije bio od domaćih Srba. Zna da je Zlatan Kulić bio "milicajac" baš u Bapskoj.

Kada Hrvati nisu htjeli ići u autobuse koji bi ih vozili, onda je primjenjivana sila, a neki su htjeli otići jer su bili takvi uvjeti života. Ti Srbi što su vršili vlast, oni su dijelili kuće i useljavali neke druge Srbe u kuće Hrvata kada ih istjeraju. Zna da se kralo po kućama, ali to je bila ta klapa koja je bila organizirana i on kao Srbin morao je paziti da i iz njegove kuće ne krađu.

Nije vidio da prilikom pretresa Hrvati dobijaju batina, ali je čuo za to. Naglasio je da se točno znalo gdje je sjedište TO-a i isto je bilo odvojeno od sjedišta vojske.

Svjedok Štefan Knebl iskazuje da se iz JNA u trećem mjesecu 1992. godine vratio u Bapsku i da je u istoj živio s majkom. Odbio je mobilizaciju i onda je tri-četiri puta po mjesec dana morao ići kopati rovove i obavljati druge fizičke poslove za TO. Zna da su u komandi TO bili Vučković, Aleksić i Teodorović Nikola. Za Zlatana Kulića zna da je bio milicajac u Bapskoj. Predraga Simenovića je također viđao u komandi TO, a on je radio većinom s papirima i misli da je on bio tajnik. Za Rajka Miloševića misli da nije bio u komandi, ali je čuo da je pljačkao po hrvatskim kućama i da je tukao. Drago Vučković je bio prisutan kada je obavljao fizičke radove, kopao rovove i sl. Zna da je Goran Mijatović 1995. godine bio komandir jedinice TO u Bapskoj. Naglasio je da se izvan sela nije moglo slobodno kretati, trebale su propusnice ako ćeš ići u polje ili u neko drugo mjesto, a misli da su propusnice trebale 1992. i 1993. godine. Također, u početku Hrvati su morali obilježiti kuće, i to nekom bijelom krpom, da se vidi da je to hrvatska kuća i da se vidi da netko u njoj živi.

Svjedok Ivan Duvnjak iskazuje da je iz Bapske protjeran 04.03. 1992.godine i da stoga nema nekih neposrednih saznanja šta se događalo u Bapskoj. Naglasio je da kada su rušeni križevi, on je doveden kasnije i da je on osobno morao ivičnjake

sklanjati, a da o samim križevima i kipu Gospe više bi trebali znati Marko Kuveždić i Josip Bohnička.

Svjedok Marko Kuveždić iskazuje da je iz Bapske protjeran u prvoj polovici 03. mjeseca 1992.godine. Naglasio je da su ga odveli pred križ i kip Gospe, a s njim su bili Josip Asić i Šumoljanski Stjepan. Ne sjeća se tko su bile osobe koje su ga natjerale da mora učestvovati u rušenju križeva i kipa Gospe.

Svjedok Stjepan Šumoljanski iskazuje da je iz Bapske protjeran 15. svibnja 1995.godine i da je to bilo otprilike tri dana prije nego što će protjerati oko sedamdesetak Hrvata iz Bapske. U drugom ili trećem mjesecu 1992.godine odveli su ga u Nijemce i tamo su ga tukli dobrovoljci iz Beograda. Ukazao je da je učestvovao u rušenju križeva, ali da su to prvo ovi koji su naređivali da se ruši srušili traktorom, a oni su morali utovarati u traktorsku prikolicu. Nije prepoznao Mijatović Mihajla kao osobu koja je učestvovala u naređivanju da se ruše križevi ili odvoženju križeva i kipa Gospe.

Svjedok Jozo Kolak iskazuje da je iz Bapske izašao 24.02. 1992.godine i da stoga nema neposrednih saznanja što se kasnije događalo u Bapskoj. On je inače ranjen 05.11. 1991.godine u Bapskoj, ali ne zna tko je pucao u njega. Pred kraj 1991.godine jedna osoba je namjerno na njega naletila automobilom, dok je bio u Šidu, a tad mu je slomljena desna noga.

Svjedok Ante Bakula iskazuje da je od strane vojske uhićen 20.10. 1991.godine, te odveden u Šid, a zatim u logor Begejce, tako da ne zna što se događalo u Bapskoj.

Svjedok Franjo Janić iskazuje da je zajedno sa svojom suprugom iz Bapske istjeran 23.03. 1992.godine, ali da on ne zna tko ga je to istjerao. 25.11. 1991.godine je ranjen u Bapskoj, ali tad je vlast držala vojska. Tog dana je inače i pretučen od strane arkanovaca.

Svjedok Josip Božinović iskazuje da je 01. studenoga 1991.godine zarobljen u Bapskoj i zatim sproveden u zatvor u Sremsku Mitrovicu. U Mitrovici je bio tučen, slomljena su mu rebra, a pustili su ga na liječenje u kućni pritvor kod punice, u mjesto Kukujevci. Iz navedenog mjesta je 23.11. 1991.godine preko Bosne pobjegao na slobodni dio Republike Hrvatske.

Uvidom u dopis Vlade Republike Hrvatske, Ured za prognanike, vidljivo je kojih 69 osoba je preko Ureda za prognanike Vlade Republike Hrvatske iz šume kraj Bujanj prebačeno na slobodni dio Hrvatske.

Uvidom u fotografiju Nikole Teodorovića, sina Koste, rođen 01. siječnja 1952., općina Đulovac, vidljivo je kako izgleda navedeni optuženik.

Uvidom u priznanicu od 03.05.1995. godine vidljivo je da je Josip Asić predao traktor s prikolicom.

Uvidom u priznanicu od 25.04.1995. godine vidljivo je da je Zovko Šimun predao traktor s prikolicom.

Uvidom u dopis Državnog zavoda za statistiku od 08 veljače 2001. godine vidljivo je da su u naselju Bapska 1991. godine živjele 1624 osobe, od toga 1478 Hrvati, 5 Mađari, 25 Nijemci, 5 Rusini i Ukrajinci, 28 Slovaci, 33 Srbi, 16 Jugosloveni, 33 neizjašnjeni.

